

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Sylvy Šiškeové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **a) Univerzita Karlova**, se sídlem Ovocný trh 560/5, Praha 1, zastoupena JUDr. Tomášem Sirovátkem, advokátem se sídlem K Mohyle 476/3, Praha 6, **b) Ústav molekulární genetiky AV ČR, v. v. i.**, se sídlem Vídeňská 1083, Praha 4, zastoupena JUDr. Janem Olejníčkem, advokátem se sídlem Na Příkopě 853/12, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, o žalobách proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 3. 4. 2017, č. j. ÚOHS-R0026/2017/VZ-11194/2017/323/MO, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně a) a o kasační stížnosti žalobkyně b) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 6. 2020, č. j. 29 Af 48/2017 - 156,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se zamítají**.
- II. Žalobkyně **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný uznal žalobkyně vinnými ze spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, neboť žalobkyně v postavení sdružení zadavatelek nedodržely postup stanovený § 59 odst. 1 ve spojení s § 51 odst. 4 písm. b) zákona o veřejných zakázkách. Posoudily totiž kvalifikaci uchazeče jako splněnou, ačkoliv neměly postaveno najisto, zda daný uchazeč splnil v plném rozsahu technický kvalifikační předpoklad ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných

zakázkách požadovaný v zadávací dokumentaci. Podle ní dodavatel prokáže splnění technického kvalifikačního předpokladu předložením osvědčení o dvou významných dodávkách realizovaných v posledních třech letech. Za poskytnutí významné dodávky se přitom považuje „*řádné (tj. předané objednateli bez nevypořádaných reklamací) ukončené plnění spočívající v realizaci zakázky, jejímž předmětem (či součástí předmětu) byla mj. dodávka, instalace a zprovoznění datového úložiště a serverů, jejíž hodnota byla minimálně 20 mil. Kč bez DPH a zároveň součástí každé takové dodávky byl vždy i odpovídající servis dodaných zařízení po dobu nejméně 12 měsíců*“.

[2] Žalovaný uvedl, že uchazeč prokazoval technickou kvalifikaci výlučně prostřednictvím subdodavatele. Nepředložil však smlouvu uzavřenou se subdodavatelem obsahující jednoznačný závazek subdodavatele k poskytnutí plnění určeného k plnění veřejné zakázky dodavatelem či poskytnutí věcí či práv, s nimiž bude dodavatel oprávněn disponovat v rámci plnění veřejné zakázky, a to alespoň v rozsahu, v jakém subdodavatel prokázal splnění kvalifikace podle § 51 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách. Popsaný postup přitom mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Za tento správní delikt žalovaný uložil žalobkyni a) pokutu ve výši 15 000 Kč (výrok IV.) a žalobkyni b) pokutu ve výši 50 000 Kč (výrok II.).

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podaly žalobkyně rozklady. Výrokem I. a III. rozhodnutí o rozkladech (dále „rozhodnutí předsedy žalovaného“) předseda žalovaného mírně upřesnil výrok I. a III. rozhodnutí žalovaného tím, že doplnil ustanovení zákona, které se týká prokazování technické kvalifikace. Současně zamítl rozklady žalobkyň proti výrokům II. a IV. rozhodnutí, jimiž žalovaný žalobkyním uložil pokuty.

[4] Proti rozhodnutí předsedy žalovaného se žalobkyně bránily samostatnými žalobami podanými u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který žaloby spojil ke společnému projednání a zamítl je.

II. Kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

II. A. Kasační stížnost žalobkyně a)

[5] Žalobkyně a) [dále jen „stěžovatelka a)“] v kasační stížnosti uplatnila důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítla, že krajský soud nezohlednil závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, podle nichž možnost dodavatele prokázat splnění kvalifikačních předpokladů v chybějícím rozsahu jeho subdodavatelem nemá vést k prostému „kupování kvalifikace“ pro veřejnou zakázku. Účelem subdodavatelské smlouvy bylo vytvořit podmínky pro obchodní spolupráci mezi vybraným uchazečem a subdodavatelem, resp. posílení již fungující spolupráce. Příloha č. 1 subdodavatelské smlouvy konkrétně stanovila, že subdodavatel se bude podílet na návrhu architektury a na kontrole implementace. Tyto činnosti přitom bezesporu představují součást plnění, které zadavatelky poptávaly. V příloze č. 1, která tvoří nedílnou součást subdodavatelské smlouvy, byl jednoznačně vymezen rozsah činností, které byly předmětem veřejné zakázky a k jejichž provedení v průběhu realizace veřejné zakázky se subdodavatel výslovně zavázal.

pokračování

[6] Soudy při výkladu § 51 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách nemohou odhlížet od jeho smyslu a účelu, jímž je zabezpečit řádnou realizaci veřejné zakázky způsobilým dodavatelem. Je-li vybraný uchazeč prokazatelně garantovaným a certifikovaným obchodním partnerem subdodavatele pro plnění mj. této veřejné zakázky, nelze mít pochybnosti o tom, zda vůbec anebo v jaké minimální míře se bude dotýčný subdodavatel na plnění veřejné zakázky reálně účastnit. Subdodavatel navíc v rámci nabídky uchazeče čestně prohlásil, že poptávané technologie pro plnění veřejné zakázky jsou určené pro trh České republiky a jsou pod garantovaným servisním pokrytím subdodavatelova lokálního zastoupení. Stěžovatelka a) má za to, že po zadavateli nelze požadovat, aby odhlíželi od celkového obsahu nabídky, svých znalostí daného oboru a obecně zavedené obchodní praxe a soustředili se výhradně na otázku, zda jimi obdržená smlouva uzavřená mezi uchazečem a subdodavatelem může v budoucnu vyvolat u správních orgánů pochybnosti. S ohledem na dlouhodobé obchodní partnerství mezi subdodavatelem a uchazečem je reálná účast subdodavatele na plnění veřejné zakázky zjevná a jeho smluvní závazek vyjádřený v subdodavatelské smlouvě se jeví jako dostatečně určitý a srozumitelný.

[7] Podle stěžovatelky a) nelze akceptovat dosavadní přístup žalovaného ani krajského soudu, kteří spáchání správního deliktu dovozují výlučně ze způsobu formulace závazku subdodavatele. Správní orgány musí při posouzení naplnění materiálního znaku správního deliktu zohlednit celkovou skutkovou stránku věci, zejména pak reálný a formální obsah obchodního partnerství mezi subdodavatelem a uchazečem nebo faktický průběh realizace veřejné zakázky. Nemohou být preferováni uchazeči, kteří předloží formálně precizně upravenou subdodavatelskou smlouvu, byť se jedná o pouhou účelovou proklamaci jen pro účely splnění kvalifikace, na úkor uchazečů, kteří sice používají v rámci jejich obchodní praxe mezi nimi ustálené vzory subdodavatelských smluv, avšak příslušnou subdodávku následně skutečně realizují. Správní soudy tímto dotvářejí nebo nahrazují uvážení zadavatele o tom, zda on sám (ne)má pochybnosti o obsahu jím obdržené nabídky uchazeče. Přezkumná činnost soudů a žalovaného však má spočívat výhradně v kontrole dodržení zákonnosti postupu zadavatele, nikoliv ve vlastním posouzení a hodnocení nabídek. Stěžovatelka a) zdůraznila, že na posouzení souladu subdodavatelského závazku s § 51 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách nerezignovala. Subdodavatel se nezavázal k obecnému či neurčitému plnění, naopak zcela jasně definoval minimální rozsah jím v budoucnu poskytovaného plnění. Stěžovatelka a) poukázala rovněž na pravidla výkladu právních norem a smluv, včetně zákazu nepřipustného formalismu.

[8] Stěžovatelka a) namítla též provázanost deliktního řízení a řízení o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozhodnutí žalovaného o deliktu spáchaném na úseku zadávání veřejných zakázek není ve vztahu k uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně závazným rozhodnutím o předběžné otázce pro účely povolení nebo nařízení obnovy řízení. Pravomocným rozhodnutím žalovaného jsou však orgány finanční správy vázány, přičemž v rozhodovací praxi tyto správní orgány obvykle přejímají odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Navzdory judikatuře tak má rozhodnutí o spáchání správního deliktu významný dopad na soudní přezkum rozhodnutí o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně.

II. B. Kasační stížnost žalobkyně b)

[9] Žalobkyně b) [dále jen „stěžovatelka b)“] v kasační stížnosti uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud podotýká, že kasační stížnost je z převážné části tvořena přejatým textem žaloby. Nejedná se však o úplnou shodu; na některých místech stěžovatelka b) doplnila novou argumentaci, v níž polemizuje se závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nereaguje na argumentaci krajského soudu, je namísto odmítnout jako nepřipustnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), aniž soud vyzve stěžovatele k odstranění této vady (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto níže shrnuje a bude se věcně zabývat pouze tou částí kasační stížnosti, která je přípustná, tj. představuje polemiku se závěry krajského soudu.

[10] Podle stěžovatelky b) krajský soud nereagoval na žalobní námitku, že rozhodnutí předsedy žalovaného neřeší otázku nedostatečné konkrétnosti závazku subdodavatele. Krajský soud se namísto toho zabýval otázkou srozumitelnosti rozhodnutí předsedy žalovaného. Soud dále uvedl, že postačuje pouze přiměřená určitost závazku. Stěžovatelka b) setrvala na tvrzení, že se jedná o reálné smluvní zajištění budoucí subdodávky, přičemž subdodavatelská smlouva je dostatečně určitá a srozumitelná. Krajský soud neuvedl, z jakých důvodů nebylo možné užít pravidla ohledně výkladu obsahu závazku, což činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Argumentací krajského soudu týkající se principu transparentnosti a objektivitě nelze překlenout závěry rozsudku krajského soudu ze dne 6. 10. 2014, č. j. 62 Af 57/2013 - 90, č. 3265/2015 Sb. NSS. Krajský soud se nevypořádal s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 204/2014 - 46, a mylně interpretoval závěry rozsudku č. j. 62 Af 57/2013 - 90. Stěžovatelka b) se brání rovněž vůči způsobu, kterým se krajský soud vypořádal s tvrzeným opomenutím důkazů správními orgány. Ve vztahu k námitce nenaplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu stěžovatelka b) popřela možnost, že by vybraný uchazeč při využití postupu podle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách neprokázal kvalifikaci v požadovaném rozsahu a ve stanovené lhůtě. Poukázala také na přepjatý formalismus a krajskému soudu vytkla, že se nedostatečně zabýval námitkou rozporné argumentace žalovaného stran výše pokuty. Neztotožnila se ani se závěry krajského soudu ohledně povinnosti vyloučit uchazeče ze zadávacího řízení a tvrzeného významového posunu v důsledku přijetí nové úpravy zadávání veřejných zakázek.

II. C. Vyjádření žalovaného a replika stěžovatelky a)

[11] Kasační stížnost stěžovatelky a) podle žalovaného neobsahuje kasační důvody, s výjimkou námítky týkající se provázanosti deliktního řízení a řízení o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně. V tomto směru žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku a dodal, že vyjádření dotčených subjektů v rámci jiných soudních řízení nejsou právně závazná. Ke kasační stížnosti stěžovatelky b) žalovaný uvedl, že rovněž postrádá tvrzení směřující proti napadenému rozsudku. Podpůrně odkázal na správní rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

[12] Na vyjádření žalovaného reagovala stěžovatelka a) replikou, v níž se vymezila vůči tvrzení o absenci kasačních důvodů. Poukázala mj. na smysl § 51 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách a potřebu posouzení materiální stránky správního deliktu.

pokračování

Zdůraznila, že orgány finanční správy jsou navzdory judikatuře Nejvyššího správního soudu přesvědčeny, že rozhodl-li žalovaný pravomocně o spáchání správního deliktu, platí, že příjemce dotace současně porušil rozpočtovou kázeň. Oba instituty tak jsou fakticky provázány.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnosti jsou podány včas, osobami k tomu oprávněnými a míří proti rozhodnutí, proti kterému je kasační stížnost přípustná.

[14] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážit další kasační námitky. Podle stěžovatelky b) se krajský soud ve více případech nevypořádal s žalobními námitkami nebo relevantní judikaturou. S tímto tvrzením se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Krajský soud se důkladně zabýval otázkou konkrétnosti závazku subdodavatele, přičemž své závěry založil na relevantní judikatuře. Nejvyšší správní soud neshledal nepřezkoumatelným ani způsob, kterým krajský soud posoudil vypořádání odborných stanovisek ze strany žalovaného. Napadený rozsudek je tedy přezkoumatelný a je namístě přikročit k jeho věcnému přezkumu.

[16] Předmětem sporu je posouzení, zda byly ve věci splněny podmínky obsažené v § 51 odst. 4 písm. b) zákona o veřejných zakázkách a s nimi spojené požadavky kladené judikaturou správních soudů.

[17] Podle § 51 odst. 4 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, „pokud není dodavatel schopen prokázat splnění určité části kvalifikace požadované veřejným zadavatelem podle § 50 odst. 1 písm. b) a d) v plném rozsahu, je oprávněn splnění kvalifikace v chybějícím rozsahu prokázat prostřednictvím subdodavatele. Dodavatel je v takovém případě povinen veřejnému zadavateli předložit smlouvu uzavřenou se subdodavatelem, z níž vyplývá závazek subdodavatele k poskytnutí plnění určeného k plnění veřejné zakázky dodavatelem či k poskytnutí věcí či práv, s nimiž bude dodavatel oprávněn disponovat v rámci plnění veřejné zakázky, a to alespoň v rozsahu, v jakém subdodavatel prokázal splnění kvalifikace podle § 50 odst. 1 písm. b) a d)“.

[18] Smyslem subdodavatelského způsobu prokazování kvalifikace je umožnit vhodnému a kompetentnímu dodavateli, aby v určitých specifických segmentech doplnil vlastní kvalifikační předpoklady dílčími kvalifikačními předpoklady, které splňuje jeho subdodavatel. Subdodavatelská smlouva musí obsahovat jasně vymezenou kvalifikační dovednost a reálný platný závazek k jejímu plnění. Kromě obecných požadavků na platnost právního jednání musí být subdodavatelská smlouva dostatečně určitá a srozumitelná. Současně je třeba trvat na natolik konkrétní formulaci smlouvy, aby z ní bylo zřejmé, jakou část kvalifikačních předpokladů dodavatel prokáže prostřednictvím subdodavatele. Subdodavatelská smlouva totiž tvoří právní základ pro doplnění kvalifikace dodavatele v rozsahu, který chybí subdodavateli. To však neznamená, že subdodavatelský

vztah musí být ve smlouvě upraven do nejmenších detailů (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 204/2014 - 46).

[19] Aby subdodavatelská smlouva vyhověla požadavku obsaženému v § 51 odst. 4 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, „*musel by z ní vyplynout závazek subdodavatele k poskytnutí plnění určeného k plnění veřejné zakázky dodavatelem či k poskytnutí věci či práv, s nimiž bude dodavatel oprávněn disponovat v rámci plnění veřejné zakázky, a to alespoň v rozsahu, v jakém subdodavatel prokázal splnění kvalifikace. Musel by z ní tedy vyplynout konkrétní závazek subdodavatele, jenž by spolehlivě dokládal reálnou míru participace subdodavatele na samotném plnění, jež je veřejnou zakázkou (tj. míra přímého podílu subdodavatele na realizaci plnění), nebo konkrétní závazek subdodavatele, jenž by spolehlivě dokládal reálné poskytnutí věci či práv, s nimiž by byl dodavatel oprávněn disponovat v rámci plnění veřejné zakázky, a jeho natolik přesný popis, aby bylo možno posoudit skutečný podíl subdodavatele na veřejné zakázce realizované uchazečem. (...) [j]e zapotřebí spolehlivě doložit, v jakých ohledech, v jakých částech plnění veřejné zakázky, jakým konkrétním způsobem a do jaké konkrétní míry bude uchazeč reálně disponovat faktickou participací svého subdodavatele, jež pak bude souviset s jeho odbornými (technickými) nebo ekonomickými schopnostmi v rámci plnění veřejné zakázky, a v čem bude taková participace spočívat, popř. v jakých ohledech, ve vztahu k jakým částem veřejné zakázky, jakým konkrétním způsobem a do jaké konkrétní míry bude uchazeč reálně disponovat věcmi či právy subdodavatele, a o jaké věci či o jaká práva půjde. Jen tak může mít zadavatel najisto postaveno, že jeho požadavky, které se promítly do zadávacích podmínek, ať už jde o požadavky odborného charakteru či charakteru ekonomického, uchazeč ve skutečnosti splňuje, a je tak dle představ zadavatele také skutečně způsobilý předmět veřejné zakázky splnit.*“ (rozsudek krajského soudu č. j. 62 Af 57/2013 - 90, zvýraznění doplnil Nejvyšší správní soud).

[20] Z výše citované judikatury vycházel žalovaný i krajský soud. Shodně přitom konstatovali, že obsah i rozsah závazku subdodavatele nejsou vymezeny dostatečně určitě. Podle přílohy č. 1 subdodavatelské smlouvy se subdodavatel zavazuje podílet na veřejné zakázce „*v rozsahu své subdodávky*“ a poskytnout „*věci a práva, tak, aby s nimi byl dodavatel oprávněn disponovat*“ bez upřesnění konkrétních věcí a práv. Subdodavatel se dále zavázal, že se bude podílet „*především*“ na činnostech označených jako „*návrh architektury a kontrola implementace*“. Krajský soud dospěl k závěru, že z takto vymezeného závazku dostatečně konkrétně nevyplývá, jak se bude subdodavatel podílet na dodávce, instalaci a zprovoznění datového úložiště a serverů, jakož i na servisu dodaných zařízení po dobu nejméně 12 měsíců. Zmíněné činnosti bez další specifikace neodpovídají činnostem požadovaným stěžovatelkami jako zadavatelkami (dodávka, instalace a zprovoznění datového úložiště a servisu včetně jejich servisu). V této souvislosti Nejvyšší správní soud zohlednil také skutečnost, že vybraný uchazeč prokazoval splnění technického kvalifikačního požadavku výlučně prostřednictvím subdodavatele. Obě zmíněné činnosti přitom představují součást plnění poptávaného zadavatelem, avšak ve smlouvě jsou formulovány natolik obecně, že z nich nelze s jistotou seznat, jaká konkrétní plnění (věci či práva) mají být poskytována, resp. jaký je jejich konkrétní obsah a rozsah. Formulace závazku subdodavatele, uvozeného výrazem *především*, rovněž neumožňuje vytvořit si úsudek o konkrétní účasti subdodavatele a tím i o skutečném prokázání technické kvalifikace vybraným uchazečem.

pokračování

[21] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s krajským soudem v tom, že vymezení závazku subdodavatele není dostatečně určité. Postrádá požadovanou úroveň konkretizace způsobu a míry zapojení subdodavatele na plnění veřejné zakázky, neboť se omezuje pouze na typové označení dvou okruhů činností. Stěžovatelky navíc požadovaly zkušenosti s dodávkou, instalací a zprovozněním datového úložiště a serverů včetně servisu zařízení po určitou dobu. Schopnost přípravy návrhu architektury a kontrola jeho implementace tedy plně neodpovídá šíři požadované technické kvalifikace.

[22] Na uvedeném nemění nic skutečnost, že stěžovatelkám nevznikly pochybnosti o obsahu subdodavatelského závazku a že s ohledem na trvající obchodní partnerství mezi subdodavatelem a uchazečem se stěžovatelkám jeví účast subdodavatele na plnění veřejné zakázky jako zjevná. Jednou ze základních zásad ovládajících úpravu zadávání veřejných zakázek je zásada transparentnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010 - 159, č. 2189/2011 Sb. NSS), která se přirozeně odráží také v aspektu prokázání splnění určité části kvalifikace uchazeče prostřednictvím subdodavatele. Požadavky na transparentnost zadávacího řízení a určitost obsahu subdodavatelské smlouvy nemohou být dodatečně naplněny s argumentací, že skutečný obsah byl smluvním stranám zjevný. Nedostatečná konkrétnost závazku nemůže být překonána pravidly výkladu právních jednání a skutečnou vůlí smluvních stran, neprojevili se tato v dostatečně konkrétní formulaci smluvního závazku. Předmětem posuzování je v tomto případě smluvní závazek, jak se objektivně jeví navenek, a proto nelze vycházet ze subjektivního přesvědčení smluvních stran nebo ze zavedené obchodní praxe.

[23] Krajský soud v souvislosti s otázkou naplnění znaků skutkové podstaty nastínil hypotetické situace, v nichž by mohl být ovlivněn výběr nejvhodnější nabídky. Zdůraznil, že možnost ovlivnění je pouze potenciální. Potencialita škodlivého následku nicméně pro naplnění skutkové podstaty ohrožovacího správního deliktu postačuje. Soud se dostatečně vypořádal také s námitkou posouzení závažnosti deliktu. Nejvyšší správní soud neshledal nezákonným ani závěr krajského soudu, že povinnost zadavatele vyloučit uchazeče ze zadávacího řízení se i nadále zakládá na stejném principu. Zadavatel se tedy dané povinnosti nemůže zprostit s tvrzením, že důvod pro vyloučení dodavatele nezjistil.

[24] K provázanosti deliktního řízení a řízení o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně Nejvyšší správní soud uvádí, že daná otázka není předmětem tohoto řízení. Přezkumem rozhodnutí o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně se k žalobě stěžovatelky b) zabýval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 5. 11. 2020, č. j. 10 Af 22/2018 - 176. V citovaném rozhodnutí se soud věnoval mj. vázanosti orgánů finanční správy rozhodnutími předsedy žalované. Rozsudek napadla stěžovatelka b) kasační stížností; řízení o ní však Nejvyšší správní soud pro nezaplacení soudního poplatku zastavil (usnesení ze dne 21. 1. 2021, č. j. 5 Afs 359/2020 - 34).

IV. Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné, a proto je podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť stěžovatelky ve věci neměly úspěch a žalovanému jako úspěšnému účastníku řízení v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu